

Víra, která spoléhá i zápasí

Hošťálková 10. 10. 2021

Písně: 551, 639, 553, 176, 636

Čtení z Písma: Žalm 91; Žalm 25, 1 - 10

Text kázání: Žalm 25, 4 - 5

Milí bratři a sestry,

tato žalmistova slova jsou naléhavou a úpěnlivou modlitbou člověka, kterého opustily vlastní síly a ze zorného pole se mu vytratil výhled nadějně budoucnosti. Zdá se, že je zmaten a vůbec neví, kterou cestou by se měl vydat, jeho nohy se boří do bahna nejistoty, je osamělý, zbědovaný, prožívá velké trápení ducha. „*Sevřela ho hrůza, obstoupili jej jeho nepřátelé, velmi ho tíží svědomí.*“ Jedním slovem: jeho duše je postižena těžko popsatelným trápením. Co teď má dělat? Jak poradit? Jak si poradit? Žalmista ale v této chvíli předstupuje před svého Boha, prosí, vzdychá a úpí. Skutečně, blaze je tomu, kdo v takové situaci nejvyšší tísně neztratí odvahu a pamatuje na to, že jeho pomocí je Bůh, nebeský Otec, a že ten, kdo v něho doufá a na něj spoléhá - se žalmistou řečeno - „*zahanben nebude*“.

Celý tento žalm je jakýmsi výlevem bojujícího nitra člověka, který ve své víře a o svou víru zápasí. I slabá víra je stále ještě vírou, a jak slyšíme u proroka: „*Pán doutnající knot neuhasí*“. Dostaneme-li se do takové situace, potřebujeme se nejdříve ptát, jestli je naše srdce poctivé a upřímné, jestli v nás není něco nepravého. Smíme-li však vyznat, že jsme před Bohem upřímní, pak můžeme spolehnout na to, že se černé mraky, které se nad námi stáhly, rozplynou, třebaže zatím jsme z toho, co na nás dolehlo zmatení, smutní a zmáhá nás mnohé pokušení. Z takového podstoupeného zápasu pak ale víra vyjde ještě čistší, pevnější, opravdovější a statečnější.

Co bylo vlastně příčinou žalmistova trápení? Byla to nějaká duchovní krize nebo snad vnější bída? To nevíme. Nejspíš to obojí dohromady. Svědomí má vždy svůj podíl na zdolávání nesnází a vnitřní trápení do velké míry ovlivňuje všechno naše vnější počínání. My všichni jsme nějak z ducha i těla. Jedno působí na druhé a každá bolest se tu přelévá z jednoho do druhého.

Tato žalmistova vroucí modlitba nám ale zároveň ukazuje k tajemnému zdroji naší síly: „***Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách!***“ Tak zní pravá modlitba, protože poznání Boží vůle nás zároveň učí, jak se máme chovat, jak máme „chodit“ cestami života. A když se toto poznání stane také naším životním světlem, pak už nemůžeme jinak než volat dále: „***Ved' mě cestou své pravdy! Je mi dáno poznávat tvou pravdu, dej mi také, abych šel její cestou! Poučuj mne svou silou a posiluj mne svým vyučováním. Dej mi tu skutečnou a jistou důvěru, že jsi Bohem, který pomáhá a že tvoje pomoc na mne čeká. A i kdybys prodléval až do noci a opět do rána, přece v tebe budu doufat, vždyť jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději v tebe.***“

Do různě tísnivých a nouzových situací se v životě dostáváme velmi často. Ale Pán, ke kterému žalmista v modlitbách vzhlíží zůstává tentýž a jeho síla není nijak ukrácena nebo omezena. On může vytrhnout a vysvobodit z velikých trápení a

soužení právě tak jako z těch malých, jen když na něj ve víře spoléháme. Každý z nás víme o svých nejistotách, bolestech a zápasech. Přesto, podívejme se trochu blíže na to, co může sevřít nás, co nám může ublížit, v čem nám je těžko a z čeho si většinou sami nepomůžeme, z čeho prostě potřebujeme být vysvobozeni.

Jsou nesnáze, které jsou nějak dány vnějšími okolnostmi - naším postavením, lidmi kolem nás nebo okolním světem. Takové postavení může být ještě ztíženo návalem práce a povinností, neporozuměním si s lidmi, s nimiž přicházíme do styku, tlakem různého druhu, kterému můžeme být vystaveni a který nás staví před velmi těžká i existenční rozhodování. Člověk se dnes může ocitnout v takové situaci, ve které je postaven před problémy, které se mu mohou zdát nejen nebezpečné, ale i neřešitelné. Potřebujeme se v takové chvíli ptát, jestli nás do této situace postavil Pán Bůh, nebo jsme se do ní dostali sami bez něj. Vědomí toho, že tam, kde právě jsme, jsme nějak z Boží vůle nám také dodá světla a síly k vytrvalosti. On si nás staví (sobě na svědectví) na různá místa a do různých situací, protože Bůh nemůže nikdy zůstat omezen pouze na čtyři zdi kostela - jeho pravé místo je v životě lidí, lidském chování a rozhodování, lidských vztazích i způsobech života. To, co je pro nás důležité, je toužit po tom a pracovat na tom, abychom se dostali do co nejužšího vztahu ke Kristu a žili v tomto vztahu, protože **„v NĚm jsou ukryty všechny poklady moudrosti a poznání“**.

Nesnáze se nás také zmocňují, když se nám nahromadí mnoho úkolů, na které jednoduše nemůžeme stačit, když nějak všechno padne na naši hlavu a nám se zdá, že nás to všechno zavalí svou tíží. Někdy člověk na této cestě zabředne pro svou vlastní ctižádost - chce se někam dostat, vyšvihnout se, polepšit si a tak na sebe vezme to na co nikdy nemůže stačit. Může se ale stát, že přemíra úkolů na člověka spadne jaksi nechtěně. V rodině vážně a natrvalo onemocní otec a na matku připadne všechna péče o děti a ještě nemocného manžela. Nebo muž ztratí ženu a zůstane sám s několika dětmi. Jak je důležité a potřebné, aby do takové situace postavený člověk uměl z upřímného srdce volat: **„Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách!“**, aby nabral síly od Hospodina a unesl to, co je jinak neunesitelné.

Člověk může být také vydán napospas nejistotě a trápení pro nějaké postižení, nemoc těla. Není to jednoduché nosit ve svém těle nějaký takovýto „osten“, jak o tom píše apoštol Pavel. Člověk se tak stává svědkem své vlastní nemohoucnosti, vyřazenosti ze života, vězněm nesplnitelné touhy po zdraví. Bolest mu nepůsobí jen ono hlodání nemoci, ale i to, že se v myšlenkách zaměstnává sám se sebou, kdy naději střídá beznadějí, kdy rozum zůstává stát a vůle se nemůže pohnout z místa. Bolestný je pro něj i pohled do světa zdravých lidí, kde život pulzuje svým normálním tempem. Člověk najednou vidí, co všechno mu bylo vzato, co všechno si musí odepřít, s čím se všim už nemůže počítat, co všechno už ztratil a jak i to málo, co mu zbylo, se může rozplynout do ztracena. Je těžké sedět u postele takového člověka ať už v nemocnici, domově důchodců nebo doma. Všechno mluvení se zdá být laciné a bezmocné, člověk by nejraději mlčel.

A přece i v takovém a z takového trápení je jen jediné východisko, ať se nám to líbí nebo ne: **„Svou cestu svěř Hospodinu, slož v něm svou naději“** (Ž 37,5). Pokud se člověk v pokorné modlitbě nepřivine k Bohu, nebo pokud se k Bohu, trápením a trýzní, neprokouše slovy modlitby, potud je člověk otrokem trápení a nemá nad ním žádnou moc. Jen s Boží pomocí se člověk může naučit vládnout i nad tímto utrpením těla. **„Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách... Vždyť jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději**

v tebe". Často právě v trápení dává Bůh člověku poznávat onu slavnou cestu kříže, kterou šel náš Spasitel, cestu, která je věčná a na jejímž konci **„Bůh setře z očí každou slzu a smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti - neboť co bylo, pominulo“**. Je to veliká Boží milost, když se Bůh jakýmkoli způsobem skloní k člověku a ukáže mu na tuto věčnou cestu, věčnou naději, která vede k očekávání na něj.

Je toho velmi mnoho, co nás může sevřít, nahnat nám strach, co nám může ublížit, v čem nám je těžko a z čeho si sami nepomůžeme, z čeho potřebujeme být vysvobozeni. Mohli bychom to rozvíjet a promýšlet stále dál. Jedno je ale jasné: Kdyby se žalmista ve svém trápení nedovedl postavit před Boha a u něj se ze všeho toho vypovídat, kde jinde by se mohl postavit a obstát. Kdo se dovede chopit Kristova kříže - třeba jen jako onen lotr na kříži, který v posledních chvílích svého života volal: **„Pane, rozpomeň se na mne až přijdeš do svého království“** - ten není ztracen, tomu je dáno zahlédnout cestu a východisko z jeho trápení a obtíženosti.

Ať už nás tedy na cestách našeho „vezdejšího putování“ potkává cokoli, vzhlížejme od toho všeho k Bohu, který je Bohem i nad tím, co nás deptá a drtí: **„Vždyť ty jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději v tebe“**.

Amen.